

A térdhajtási imák

ŐSI HAGYOMÁNYA EGYHÁZUNKNAK, HOGY PÜN-KÖSDKOR, NYOMBAN AZ ÁLDOZATI LITURGIA VÉGÉN MEGKEZDJÜK A VECSERNÝÉT. A VECSERNÝÉBE HÁROM IMÁT IKTATUNK BE. AZ IMÁKAT TÉRDELVE VÉGEZZÜK (SOK KELETI EGYHÁZBAN A PAP A HÍVEK FELÉ FORDULVA TÉRDEPEL), EZÉRT NEVEZZÜK EZEKET TÉRDHAJTÁSI IMÁKNAK. PÜN-KÖSDRE KÉSZÜLVE ÉRDEMES ELŐRE ÁTGONDOLNI E HÁROM IMA TARTALMÁT, ÍGY JOBBAN TUDUNK RÁJUK FIGYELNI.

Tartalmilag hasonló a három ima bevezetője. Isten magasztalása, igazi dicsőtés az, ahogyan általuk megszólítjuk Istent. Ő az, aki megvilágosít a Szentlélek világosságával. Ő az, aki megkötözi a sátánt, és nemcsak megtanít minket helyesen kérni, hanem teljesíti is kérésünket.

Ugyancsak azonos gondolatot tartalmaz mind a három ima befejező része: mivel a vecsernyében mondjuk el azokat, érthető, hogy befejezőként esti imádságot mondunk, éjjeli nyugalom kérését csatoljuk a térdhajtási imákhoz. Ezek közül másodikként a nagy esti zsolozsmából Nagy Szent Bazil imáját vesszük át, a harmadikhoz pedig az áldozópapok esti imájából mondjuk el a nyolcadikat.

✠ **AZ ELSŐ** térdhajtási ima sajátos mondanivalója a bűnbánat. Ebben az imában tehát a múltra tekintünk.

✠ **A MÁSODIK** ima előre tekint. A Szentlélek segítségét kérjük benne, hogy nyissa meg ajkainkat, tanítson meg arra, hogy miért kell imádkoznunk. Kormányozza életünket, mutassa meg az utat, amelyen járnunk kell, adja meg számunkra az értelem, az istenfélelem és az igazság lelkét. Ő ugyanis minden jótétemény bőkezű megadója.

✠ **A HARMADIK** ima a pünködszombati halottak napjához kapcsolódik. A keleti egyházban pünkösd szombatján vagy az ünnep napján keresik fel legtöbbször elhunyt szeretteik sírját. Ezért e harmadik ima első részében halottainkról emlékezünk meg. Istent kérjük: nyugtassa meg elhunyt szeretteink lelkét.

Azután önmagunkért imádkozunk. Krisztus csalhatatlanul megígérte a mi föltámadásunkat, mi tehát reménykedünk, reméljük, hogy elnyerjük az örök élet jutalmát.

Pünkösdkor szertartásunk a vecsernyével, a térdhajtási imákkal hosszabb a megszokottnál. Vegyünk részt rajta ennek ellenére örömmel és türelemmel. Imádkozzunk együtt Istent dicsőítve és magasztalva bűneink bocsánatáért; egy, a Szentlélektől irányított értékesebb életért, elhunyt szeretteinkért, a jó halál kegyelméért és az örök életért.

A térdhajtási imák lényegében azt jelzik, hogy a húsvéti, örvendező és ünneplő időszak véget ért, újra rászorulunk a bűnbánatra, melynek egyik jele a térdeplés.

Ezzel kapcsolatban Bálint Sándor néprajzkutató közli a 18. századi református prédikátor, Bod Péter írását, amelyet azért tartunk fontosnak, mert megmutatja, hogy a bizánci liturgia szelleme mennyire érezte még a reformáció idején is a hatását. „A páskabaránynak megétele után örven napot számláltak, az ötvenedikén az Istennek áldozatot mutattak a mezei áldásért, amely ünnep volt és görögül pentekosté – ötvenedik, ami nyelvünkön abból formálódott, szóval mondatik pünköstnek. Ez nevezetessé tétetett osztán, midőn a Szentlélek az apostolokra elküldetett. Nemcsak az ötvenedik napot tartották pedig innepnek, hanem az egész ötven napokat, amelyekben nem böjtöltek, térdet nem hajtottak, hanem fennállva könyörgöttek, szent énekléssel töltötték idejüket, amelyet a negyven napi böjt idején nem cselekedtek. Szent Ambrus így szólt: Az Úr rendelte, hogy a negyven napokon szomorkodjunk, az ötvenedik napokon pedig örvendjünk.”

